

ELISE KOVA

SEÇİLMİŞ ŞAMPİYON

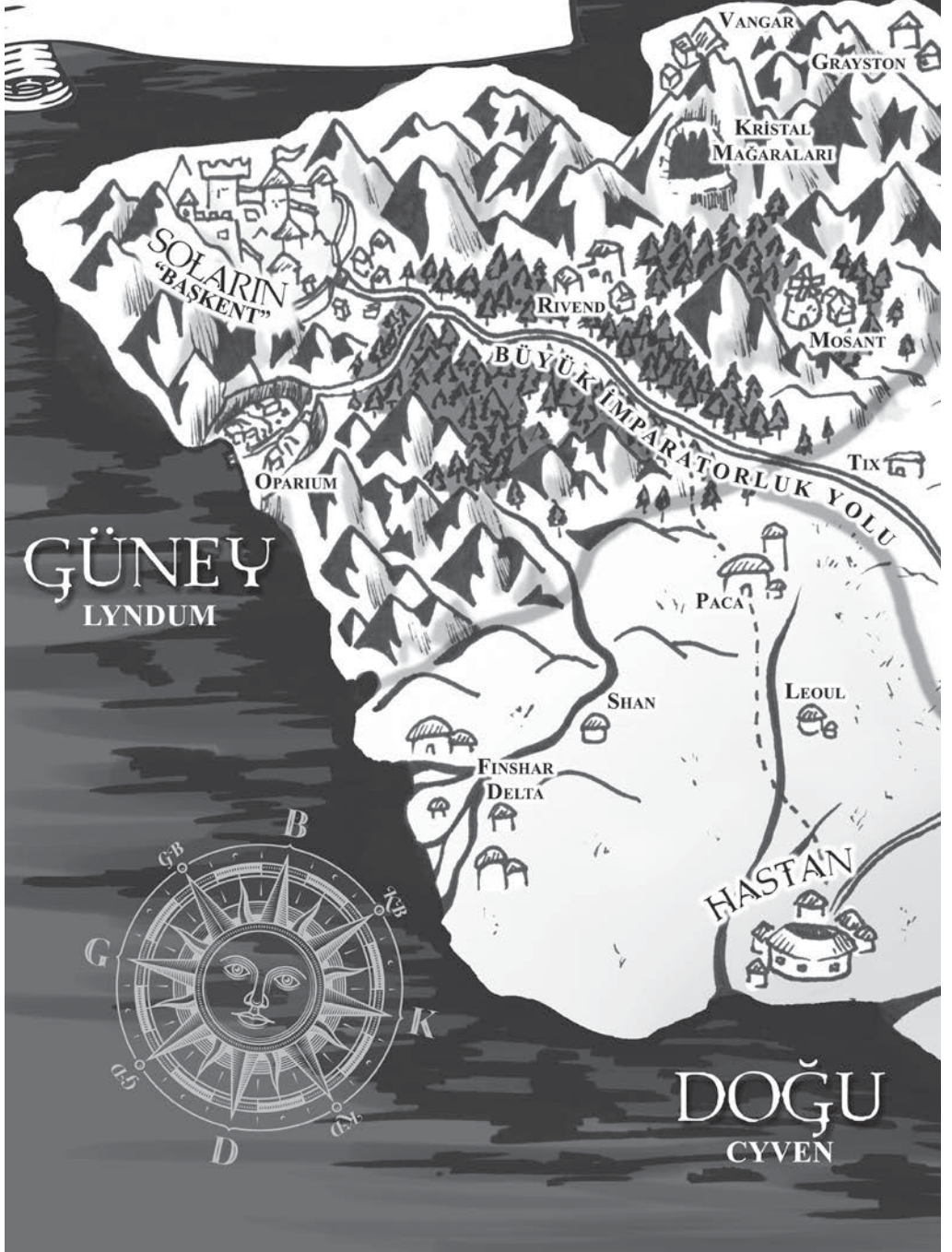
GİRDAP GÜNLÜKLERİ 2 İKİNCİ KİTAP

Çeviren
Ece Yücesoy

yazar topluluğum için

ANA KITA

GÜNEY
LYNDUM

DOĞU
CYVEN

HİLAĀL
KITASI

ENGEL ADALAR

BATI
MHASHAN

QUI

NORİN

XIA

LAU

SİLME

YON

KESİŞİM

ORE

ANTO

POHEAT

Geçir

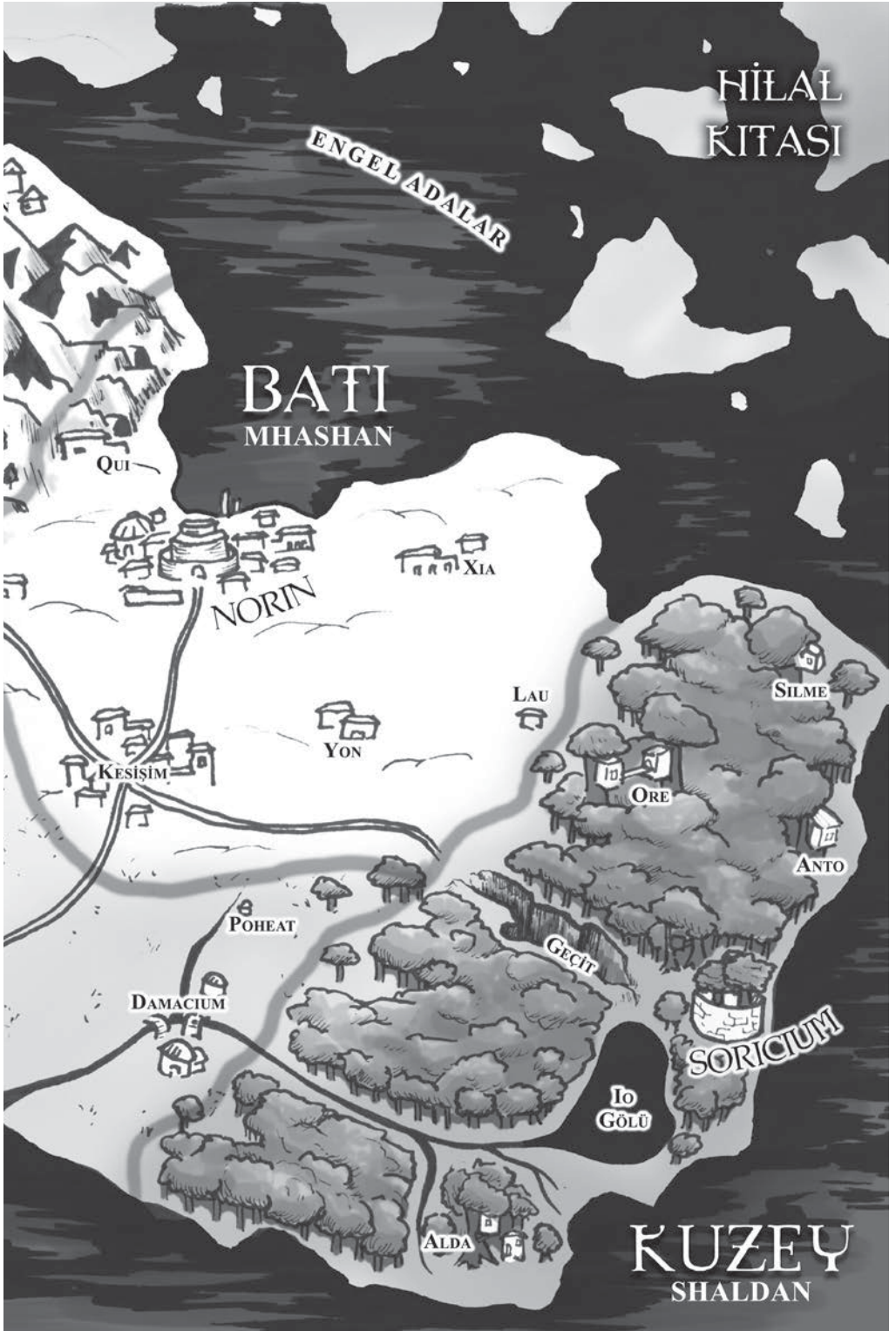
DAMACIUM

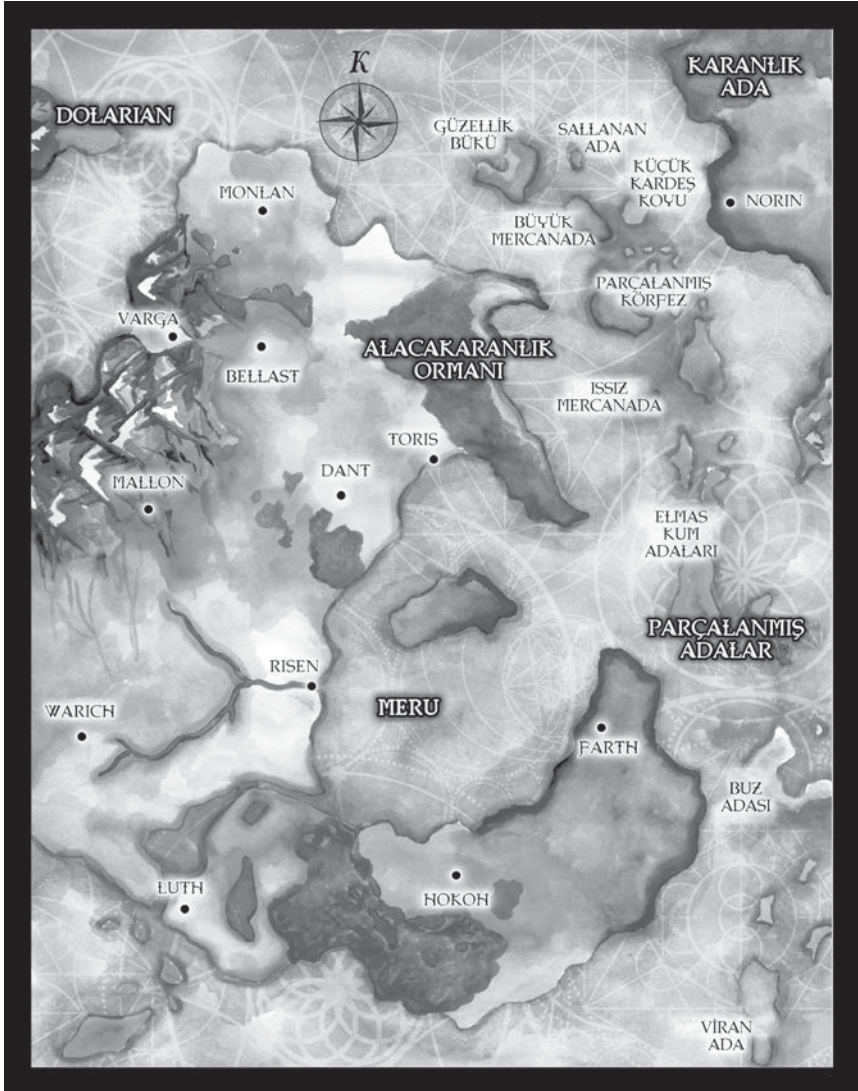
SORICIUM

İo
GÖLÜ

ALDA

KUZEY
SHALDAN

BİRİNCİ BÖLÜM

GEÇENİN KARANLIĞINDA hareket eden elleri, peşlerinde ışık şeritleri bıraktı.

Vi Solaris sadece solan büyü kalıntılarının ve dövüş çukuru-
nun kaba duvarlarına vuran kıvılcımların ışığında görülebiliyordu.
Işıklar karanlığı parlak şeritler hâlinde bölüyorlardı – hepsi birbiri-
ne dolanan eşmerkezli daireler, üçgenler ve noktalar. Her işaretin,
Vi'nin bilgisi ve iradesiyle şekillendirilmiş bir anlamı vardı ve kar-
maşık seslerin dile getirilmesiyle hayat buluyorlardı.

“*Juth starys,*” derken Vi'nin sağ eli havaya kalktı. Sol eli ise yan
tarafında sımsıkı bir yumruk hâlini almıştı ve orada sağlam bir glif
tamamen farklı bir büyüğü tutarak bileğini sarıyordu.

“*Juth mariy,*” dedi karşısındaki adam inanılmaz bir hızla. Sembol-
ler etrafında ani bir parlaklıkla belirip Vi'nin önünde havada salındı-
lar. Glif, adamın söylediği kelimelerin –Tanrıça Yargen'in kelamının–
somutlaşmış hâliydi. Vi'nin henüz oluşmakta olan glifine çarptı ve
onu ânında söndürdü. “Elini kaldırma. Hareketlerini ele veriyorsun.”

“Annemin de böyle bir problemi vardı, biliyor musun?”

“Hiç şaşırtıcı değil o zaman.” Taavin, kızın üzerine atıldı. “*Mysst
siti larrk!*” Işık kıvılcım saçtı ve o hareket ederken öne uzattığı ko-
lundan aşağı hızla indi. Açık avucunda yoğunlaşarak ondan uzağa
doğru fırlayıp bir kısa kılıç oluşturdu.

“*Mysst xieh*,” dedi Vi aceleyle, kelimenin ağzından çıkışından daha da hızlı kaçarak. Taavin’in kılıcı Vi’nin kalkan olarak kullandığı gliften sekti.

Taavin parmaklarını açarak kılıcın ivmeyle elinden fırlamasına izin verdi. Avucunu terk ettiğinde, normal bir kılıçtan farklı görünmüyordu. Ama silah yere çarpamadan, binlerce ışık yivine ayrılıp yok oldu. Diğer elinde çoktan yeni bir büyü toplanmaya başlamıştı bile.

Vi, adam daha kelimeleri söylemeden taşıdığı anlamı idrak etmeye başlamıştı. Glifleri çalışmaya başlayalı aylar olmuştu. Hem şekilleri hem de kelimeleriyle antrenman yapıyordu. Büyü toplanırken Vi adamın neyi çağırarak üzere olduğunu biliyordu.

Ama çok geç kalmıştı.

“*Loft dorh*.”

Vi, “*Jut*—” diye başladı ama bir araya geldiklerinde büyüye yok etmek anlamına gelen iki kelimeyi tamamlayamadan Taavin’in glifi oluşmuştu bile.

Vi’nin bedeni kaskatı kesildi ve hareketsiz kaldı. *Loft*, güçsüz kılmak için kullanılan üst düzey bir büyüydü. *Dorh* ise hareketsizleştirmeye yarayan ikincil kelimesi. Vi onu tutan görünmez zincirlere karşı savaştı ama çok güçlülerdi. Ne kadar çabalarsa çabalasın bir milim bile kılmıdayamadı. Ağzı bile *juth* kelimesinin ortasında öylece açık kalmıştı.

Taavin ona baktı. Glif hâlâ parmak uçlarını sarıyordu. Adamın büyüü zarifti, özenle oluşturulmuştu ve Vi’ninkinin iki katı kadar parlaktı. Kız buna hayranlık duydu, tıpkı büyüünün ışıltısının Taavin’in koyu mor saçlarını ve çene hattını vurgulamasına duyduğu gibi; zaten şu hâliyle yapabileceği fazla bir şey yoktu.

Nihayetinde Taavin elini indirdi. Glif kaybolduğu anda Vi tekrar hareket edebilmeye başladı. Öne doğru tökezledi, dengesini buldu ve Taavin’e döndü.

“Buna karşı nasıl savaşırım?”

“*Juth mariy* doğru seçimdi. Sadece yeterince hızlı değildin.” Ta-

avin elini dağınık saçlarından geçirdi. Saçlarını geriye doğru ittiği esnada sivri kulakları göründü. Vi onları ne zaman görse, adama duyduğu yakınlığı, fiziksel olaraksa hiç yakın olmadığını hatırlıyordu. O elfin'di, Solaris İmparatorluğu için var olmayan bir ırktandı ve denizin karşı tarafında, Meru kıtasında bulunan Risen'da yaşıyordu. Bu, Vi'nin doğru dürüst algılayamadığı bir mesafeydi ve daha birkaç ay öncesine kadar öyle bir yerin varlığından bile haberi yoktu.

Taavin'e ulaşmak için o mesafeyi aşmanın bir yolunu bulmak zorundaydı.

Büyü öğretmeni, arkadaşı ve sırdaşı *aslında* orada değildi. Vi onu görebiliyor, duyabiliyor ve hissedebiliyordu ama varlığı sadece Vi'yle sınırlıydı. Vi'nin sol bileğine tutturduğu büyü onu çağırıyordu ve Tanrıça'nın ona bir kader zirvesinde bahsettiği güç sayesinde Taavin'i büyüsünü tüketmeden istediği kadar uzun süre yanında tutabilirdi.

"Yani hareketsiz kılma büyüsünü bozamazsam hapsolmuşüm demektir, öyle mi?" Bu epey adaletsiz bir büyü gibiydi.

"Büyücü glifi muhafaza ettiği sürece."

"Biri beni sonsuza kadar hapsedebilir mi yani?" Gerçi Vi zaten hâlihazırda hapis hayatı sürüyor gibiydi. Kaleden en son çıkışının üzerinden haftalar geçmişti. Beyaz Ölüm'ün en son ve en fena varyanıtı Soricism'u esir aldığından beri içerideydi.

"Kimse o kelimeyi sonsuza dek tutamaz. *Loft* epey enerji tüketir çünkü bir insanı tamamen hareketsiz tutmak çok zordur. Büyücünün dikkatinin dağıldığı ya da büyüsünün bocaladığı an serbest kalırsın."

Vi onu şüphle süzdü. Antrenman yapmak için her zamanki ağır ve işlemeli paltosunu çıkarmıştı. Şimdi üzerine tam oturan, kaslı göğsünü pek gizlemeyen uzun kollu bir gömlek giyiyordu ve uçlarını bol bir pantolonun içine sokmuştu. Kumaşın tek bir yeri bile terden vücuduna yapışmamıştı.

"Çok enerji harcamış gibi durmuyorsun."

“Görünüş aldatıcı olabilir.” Dudakları ufak bir sırtıyla kıvrıldı.
“Ayrıca ben Ses'im.”

Yargen'in Sesi. Bu, Vi'nin henüz tam anlamıyla kavrayamadığı bir unvandı. Bunun Taavin'in önemli biri olduğu anlamına geldiğini ve Tanrıça'nın gücünün dünyadaki son kalıntısı olduğu söylenen sonsuz ateşi koruduğunu biliyordu... Bir de, hayatı boyunca Risen şehrinin tepesinde kilit altında tutulup tecrit edildiğini.

Vi'nin durumuna çok benzerdi.

“Güçsüz kılmanın başka bir formuyla başlamak isteyebilirsin. *Loft not* – uyumak. *Loft dorh* kadar etkili değil çünkü kişiyi herhangi bir şey uyandırabilir ve bu da büyüü bozar. Ama muhafaza etmesi daha kolaydır. Bu glifi tutarken hareket de edebilirsin aslında.”

“Eh, *ben Şampiyon*'um... yani *loft dorh*'u da kısa zaman içinde zorlanmadan yapabilmeliyim.” En azından öyle umuyordu. Ama Vi'nin Yargen'in Sesi olmaktan daha az bildiği bir şey varsa o da Tanrıça'nın Şampiyonu olmaktı. “Sözde unvanlarımızdan bahsetmişken... Kader zirveleri konusunda gelişme katettin mi?”

Vi çukurun merdivenlerinden çıkmaya başladı, Taavin de arkasından sadakatle takip ediyordu. Vi omzunun üzerinden ona baktı ve aralarındaki sessizlik uzamaya devam edince durdu. Taavin'in parlak zümrüt yeşili gözleri çukurun karşısına dikilmişti, onunla göz göze gelmemeye çalışıyordu.

“Bu evet demek.” Vi uzun örgüsünü omzunun üzerine atıp ucuyla oynadı. “Ne oldu?”

“Tam olarak emin değilim.” Vi üstüne gitmek yerine adamın doğru kelimeleri bulmasını bekledi. “Odaya dair görüş belirip duruyor.”

“Oda...” Vi'nin aklı onun zirvelerin muhtemel konumlarını listelediği zamana gitti. “Taç odası mı? Yoksa iki kadının olduğundan bahsettiğin mi?”

“İkincisi.”

“Farklı bir şey gördün mü?”

“Olay da bu ya... Her gördüğümde farklılaşıyor.” Taavin başını kaldırıp ona baktı. “Hepsi anlık görüntüler... Bazen içinde farklı

objeleri barındıran kavanozlarla dolup taşan raflara odaklanıyor – kaotik görünecek derecede istiflenmiş ıvır zıvırlar. Bazen insanlar var bazen yok. Ateşin üzerine asılı duvar kilimleri isten kararmış. Onları ellerinde bir şeyler tutarken görüyorum ve...”

“Ellerindekileri aleve mi atıyorlar?” diye bitirdi Vi onun yerine. Taavin’in dudakları oradan çıkmaya fırsat bulamayan kelimelerle hafifçe ayrık kaldı. Yeni bir cümleyi toparlayabilene kadar kısa bir süreliğine ağzını kapadı.

“Bunu nereden bildin?”

“Bir meraklar dükkânına benziyor.” Vi gözlerini dövüş çukuru-
nun tepesine çevirip ufuk çizgisine baktı. Ya da ormandan görebileceği kadarına. Gökyüzü hâlâ karanlıktı, yani odasına gitmek için koşturmasına gerek yoktu. Bu, Vi’nin kısa kesmek istemediği bir konuşmaydı. “Tabii kendim hiç görmedim...” Vi bütün hayatını bu kalede, şehre ve en fazla hemen yakınlarındaki bölgeye hapsolmuş hâlde geçirmişti. Bunların hepsi yakında değişecekti. “Ama kitaplarda okuduğum tasvirlerine benziyor – yakılacak çeşitli objeler, insanların önce orada olup sonra bulunmaması. Hepsi tutuyor.”

“O zaman meraklar dükkânı olamaz.” Taavin başını iki yana sallayıp bu esnada zaten dağınık olan saçlarını iyice dağıttı. Vi bir an için o buklelerin gördükleri kadar yumuşak olup olmadıklarını merak etti. Ama başıboş bir tutamı sivri kulaklarının arkasına sıkıştırma dürtüsüyle savaştı.

“Neden?”

“Çünkü en sonuncu rüyamda ben...” Sesi kayboldu ve dikkati bir kez daha Vi’ye çevrildi.

“Sen... ne?” Vi basamakta kıpırdandı. Pek alan olmadığından, Taavin’in bakışlarına onun içine geçmeden karşılık vermesinin bir yolu yoktu.

“*Seni* alevlere bakarken gördüğümü sandım.” Taavin’in yanakları kızarmış mıydı yoksa üzerinde dolanan büyülü ışığın yarattığı bir yanılısma mıydı bu? “Bence alelade bir rüyaydı; kaderle, bizimle ya da zirvelerle alakası yoktu.”

Taavin onunla ilgili "alelade" bir rüya mı görmüştü? Vi, kalbi kulaklarında çılğınca atmasın diye yutkundu. Ahmakça davranıyordu. Taavin hayatı boyunca Vi'nin ona rüyalarında işkence ettiğini söylemişti.

Ama o rüyalar kader zirveleriyle alakalı olmaz mıydı?

Onu daha öncekinden farklı bir şekilde mi görmüştü rüyasında?

"Neden..." Vi boğazını temizledi. "Neden ben olamazmışım?"

"Sen geleceği zirvelerde görüyorsun ama benim görülerimle rüyalarım geçmişe bakıyor gibi duruyor. Kaderin değiştirildiği noktalara, değiştirileceği değil."

"Eh, o zaman ben olamam, ne de olsa hep burada kapalıyım."

Vi omuz silkip tekrar merdivenden çıkmaya koyuldu ve onu rüyasında gördüğü imasının peşine düşme fırsatını görmezden geldi. Bunu kabul ederse, onun da Taavin'i gördüğünü itiraf etmesi gerekecekti ve...

Yeni bir düşünceyle çukurun tepesinde durdu. Etrafından dolanıp yan tarafına geçerken Taavin elini hafifçe beline koydu.

"Ne oldu?" diye sordu, Vi'nin yüzündeki ifadeyi görür görmez büyük bir ciddiyete bürünmüştü.

"Belki de bendim ama ben değildim," diye fısıldadı Vi, kış gündönümü pazarındaki Batılı kadınla olan garip konuşması zihninde canlanırken Taavin'e boş gözlerle bakıyordu.

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Sen kaderin ipliklerinin bükülüp hizalandığı geçmişe dair rüyalar görüyorsan, belki de sana işkence eden hiçbir zaman ben olmamışımdır."

"Seni gördüm." Taavin ona doğru küçük bir adım attı. "Senin yüzünü hangi dünyada olsa tanırım."

"Belki de... yüzüm benim değil de yeniden doğmuş bir prensesin yüzüdür," diye fısıldadı Vi.

"Ne?"

Vi bir kez daha gözlerini ufka çevirdi. Hâlâ vakti olmalıydı. Acele ederse hâlâ vakti vardı.

“Vi, yeniden doğum diye bir şey...”

“Ne kadar iyi bakabildin?” Vi ona dönüp ellerini kendi ellerinin arasına aldı. Avuçlarında sıcacıktılar, sanki Taavin ebediyen güneşin altında dinlenmeye çekilmiş gibi. “Ben olduğuma *kesin* emin misin? Hiç şüphesiz?”

“Hiçbir konu hakkında hiç şüphesiz diyemem.” Taavin derin derin iç geçirdi. “Rüyalarım kullanma talimatlarıyla gelmiyorlar.”

“İyi, çünkü sanırım bunca zamanadır gördüğünün kim olduğunu biliyorum.” Vi dövüş çukurlarını ayıran sert toprakta ilerlemeye başladı.

Yüzlerce kat yüksekliğinde uzun ağaçlara doğrudan inşa edilmiş Soricism Kalesi’ne dövüş çukurlarından pek çok giriş vardı. Kalenin merkezinin üzerinde bir yay çizen patika ve soyluları ağırlayan ağaca bağlanan balkon da bunlara dahildi. Ayrıca, Şef Sehra’nın savaşçıların oturduğu yere –ki burası bütün kaleyi çevreleyen yeni duvardan uzak değildi– çıkan ağaç gövdesindeki giriş de vardı.

Ama Vi daha küçük bir ağacı saran yan taraftaki merdivene doğru yöneldi.

“Sana yetişemeyeceğimden değil gerçi.” Taavin hızını onunkine uydurup yanında ilerledi. Vi onun dünyanın öteki ucuna gelmek için enerji harcamak zorunda olup olmadığını merak etti, yoksa yalnızca büyü müydü? “Ama beni kaleye gerçekten sokmak isteyeceğinden emin değilim.” Taavin kızın kolunun etrafını saran glife işaret etti. “Biri görürse...”

“Doğru.” Vi sol elini kaldırıp oraya saatler önce sabitlediği büyüye baktı, onu unutmuştu bile. Taavin’in varlığı tamamen bir kelime öbeğine bağlı olmasa nasıl olurdu acaba? Sanki bu düşüncesini sezmiş gibi adamın parmakları kızinkilere kenetlendi ve Vi’nin gözleri hızla onunkileri buldu.

“Büyüyü bozmadan önce, bana ne bulduğunu söyle.”

“Meraklar dükkânları Batı’ya has, özel bir ticaret kolu. Benim ailemin de kökenleri Batı’ya uzanıyor.” Vi noktaları birleştirerek zihninde net bir resim ortaya çıkarmıştı ve şimdi Taavin’in de aynı-

sını yapmaya başladığını görebiliyordu. “Aylar önce kış gündönümü sırasında meraklar dükkânlarından bahseden Batılı bir kadın vardı – söylenene göre, kervanına büyükannem tarafından bir meraklar dükkânı bahşedilmiş.”

“Büyükannen mi?”

“Prenses Fiera, Batı’nın son prensesi.” Vi’nin içi heyecanla çalkandı. Parmakları Taavin’inkileri daha sıkı sarmaladı, sadece birazcık. “Kadın beni görmeye geldiğini çünkü Batı’da benim onun yeniden doğmuş hâli olduğumun anlatıldığını söyledi. *Tıpkı* büyükanneme benzediğimi.”

“Şampiyon’un büyükannesi... Yargen’in önümüze döşediği kader yoluna bir bakış atmamız için tasarlanmış bir meraklar dükkânı...” Taavin’in de tutuşu sıkılaştı. “Kulağa bir zirve olabilirmiş gibi geliyor. Harikası,” diye fısıldadı.

“Hayır, değilim. Dünyamızı kurtarmanın bir yolunu bulmaya yardım ederek iyi bir Şampiyon’un yapması gerekeni yapıyorum.” Vi’nin dudaklarında hafif, kararlı bir gülümseme vardı. Şakalaşmak ve neşeli olmak istiyordu. Ama olamazdı. Dünyanın sonunu her bir korkunç detayına kadar görmüştü. Sevdiği herkesin mutlak ölümlüyle arasında duran tek şey zirveleri bulup geleceği görmek ve Taavin’in o görüşleri özgür kalmış karanlık tanrı Raspian’ın özenle planladığı yıkımı durdurmak için kullanmasına yardım etmekte. Raspian’ın fiziksel formunu tekrar kazanmasına engel olmanın bir yolunu bulamazlarsa başlarına gelecek olan buydu.

“Yersiz bir alçakgönüllülük yanılığısına düşme. Hem iyi bir Şampiyon hem de harika biri olabilirsin.” Taavin’in dudakları da onun kine benzer bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. “Gitmelisin,” dedi usulca.

“Fazla zamanım yok,” dedi Vi onu onaylayarak. Ama parmakları birbirine dolaşmış hâlde öylece oyalandılar. “İlk fırsatta seni tekrar çağıracağım.”

“Lütfen. Seninle çok daha az yalnızlık çekiyorum.”

Taavin’in günleri nasıl geçiyordu? Bu soru Vi’nin zihninin ön

saflarında takılı kaldı. Taavin'in kendisinden bahsetmekten hoşlanmadığı ortadaydı. Ama bir noktada mecbur kalacaktı. Bir noktada Vi'nin öğrenmesi gerekecekti, sırf Meru'ya ulaştığında onu almaya gitmek için bile olsa.

"Bana şans dile." Vi onu bıraktı. "Başka bir zirveye doğru ilerliyoruzdur umarım."

Vi bağlantılarını koparıırken Taavin başıyla onayladı. Vi onu izledi, az önce durduğu yere gözlerini dikmişti. Adam ona öyle gerçek görünüyor ki. Sanki tam önünde duruyormuş gibi onu hissedebiliyor, koklayabiliyor, ona dokunabiliyordu. Ama aralarında örülü olan büyüü bıraktığı zaman geriye hiçbir şey kalmıyordu – Taavin'in etiyle kemiğiyle aslında dünyanın öteki ucunda olduğunun iç karartıcı bir anımsatıcısı.

Bu düşüncüyü zihninden uzaklaştırarak kaleye doğru koşmaya başladı, Soricism'un alışılmışın dışındaki hapishanesine doğru hızla ilerlerken basamakları ikişer ikişer çıkıyordu.